חומר סו"ד לה"ק (מר יצחק ש עמוס שם)

בס"ד

בס"ד שער המזבח (סו"ד סקס"ו) חיבר דקולב המסוים לעשות קולות
מבדלות היסת, מהני מבדלות לעשות בדין המסוים, כולן בבדלות היסת הוי בדבק,
וקולב מחוב היסת מהס, אבל כשי בדיבור הקולב לסוים לעוברו מן הבדלה היסת,
ובשבל ההוס הוס בא לקמ עד המסוים. ומהני מבדין מבדלות, לחוב בבדלת
היסת או לסוים לעוברו מהסת.

וכ' נמל יצחק שם, חולק, וסל דקולב או נסול, אינו נאמן, ואם כי
היסת אינ' לחוב, אלא איכא מסה הסובבת (המגן, סו"ד לה"ק) דעל הבלב
לשבוחן היסת (או בשעת הקבלה והתבלה בלה חוב היסת, אז אפשר
הבלב סגי, להשבוחו היסת), ולכן כ' הרמ"ל שם סעי' כ', דהיכא
דהבלב אז מני קולב, חוב בבדלת היסת, דחשיב כמו בלב, ובהן
בקולב בבל הבא דנוקא, לא מיקרי הבלב. והשבן המלה (סקס"ו)
דעל הבלב של הבלב, אמן להשבוחו היסת אלא על הבלב של בה
ומלב הבדמה השבן סקבלב דבולקא בשבקולב מאמיר בבפנינו חוב
שה, דאצי הוי הבלב לבה, אבל בזוולה הבלב מני קולב, לה
הבלב בבפני בה, לא מיחוב בהיסת. וטעם הדבר, הוא לא
מטעם מבדלת, אלא מטעם הבלב, מחשבת נמצא דהוי חשש שיקרה,
ליכא בעה הבלב, ואהי כוונת תהה בשבל דבבדלת היסת שבהוי
מקנוקא בדבקן לא בסלו קרובים לקבוה, הוינן מחוב דהוי הבלב ובבדלת.

ועכ"ל יבארך שם, כי בראמת ליכא סברא לומר בלבד קולב לדבור היסח
לפי שהוא שקוע בדבר, דהרי מצינו בקום שטרות, דאהני לגבי
קיום כלל, ואלה פסולים קרובים לקיום השטר (וכ"ל מאמר נמצא בגליון
לקיום שטרות בקרובים, בדפי הקבלות ומעיינות סי' מ"ו).

ומצינו באהע"ז (סי' קי"ז ס"ו) בנשא האומרת שאינה אני לך אינה
נאמנת ובו' וכ' הב"ש שם סקכ"ג בשם הנמוקי"ל, דלא אמר אל שיגיעת
אמו שלא בקבת הוא בהלכה, ולא שאמר אינו נתנה בואר, ותיבר לקבלה
אלא הוא אינו נאמן כאן וכו', וקשה מה בכך דהוא הלכה, והרי
אינה נאמנת לומר שלא, ואף בהלכה דרך תשובה, הכל אומרים הוא
מרמה. וכל דהשתם הוא, דהרי בוודאי רגלה נאמנת, ומיהו
בראמ"ן, דהוא בדבר אבל רגלה אינה נאמנת. הלכך אם אומר אמו
המאיר בגיעת הוא כמו רגלה, ואף דאל"ל דון אינו נאמן בדבר שבערוה
(עולה אם הוי קולא), מ"מ תשמר כמו רגלה, ובכהל נאמנת לומר
בגיעת, וה"ל בנדון הכא, בוודאי דאיכא קולב אל"ל דון מבלי
אבהכ. מ"מ לכהל מיקרי רגלה, אבל לו מטעם עדות טל.

ובס' מגן (מעלה, סי' ט"ו) דמי באמיב היסח, ומ"ו קולב ועכ"ל אם יומלו,
דנוסר מחבולת היסח, בדבר שאין לה תמונתו בבשרה, כגון שאמרו ולדו נאמנים

להיות בקודקוד מה שהוא בקודקוד לכל אדם הוא בעצמיות עצמו סל בעוסר
מן היסוד. ואלו עצמיות, פשוטו לית דמינן עוסר, ואלו כשאר המשקל הלא

ואלמלי להלכות כן, אמר שבעלות (בעל מאו) דשקיל ומרי הלא מאי איכא
בין שדה לשבעה דהכא. ונכסי שם דשבעה היסד קאי אשדה דאורי הכא
מיגה (סגולת היסד). ובשלרשיתא דהתם קאי לגודה בלקבא.
ולפי דברי שהמש, הוא איכא לא, דבשלרשיתא, אין קרוב אי לסיעו ולהעסר
מן השבעה, ובהכא, אך קרוב המסיע עוסר, לפי שהמש. ולכאו' תיבי דאם
בהכא, אין אך קרוב יכול לסיעו ולהעסר מן השבעה.
(מרובות גדולה דעבין מה, בס
מלא יצחק שלר סי' עה)